

Copyright@ Monica Ramirez, prima ediție
Requiem for an Assassin, Blue Ink Waters Press, 2013

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Recviem pentru un asasin / Monica Ramirez ; trad. din lb. engleză
realizată de autoare. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94766-6-6

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: februarie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

RECVIEM PENTRU UN ASASIN

*Seria Alina Marinescu
volumul 6*

Traducere din limba engleză realizată de autoare

București 2019

— ALEX.

Alex Therein se opri din mers, fără să-și poată reprima un oftat. Patru zile infernale petrecute într-o junglă din Africa Centrală în căutarea unei baze teroriste, numai pentru a descoperi că locul fusese abandonat cu doar câteva zile înainte. Era extenuat și avea mare nevoie de un duș. Își dădu părul din ochi, mâna lăsându-i o dungă maronie pe frunte. Își impuse o expresie neutră și se întoarse să-l privească pe Brett Taylor, mâna de fier din spatele organizației Elite. Un bărbat înalt și bine făcut, cu păr alb și ochi de un albastru rece precum fundul oceanului, Brett era un personaj retras cu trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că întreaga sa carieră era un secret absolut.

— Te aștept în biroul meu, continuă Brett.

Alex arcui o sprânceană.

— Te deranjează dacă scap de noroiul ăsta mai întâi?

Brett îi studie cu un ochi critic echipamentul murdar.

— Ai o oră.

Alex își stăpâni o grimasă și se îndreptă către vestiare, oprindu-se pe drum în biroul lui pentru un schimb curat de haine și un prosop. Își lăsă hainele pe o bancă și agăță prosopul pe ușa dușului, mușchii obosiți protestând vehement în timp ce se dezbracă de echipamentul murdar. Rămase sub apa fierbinte un timp îndelungat înainte de-a începe să se spele, mulțumindu-se să inhaleze adânc aburul dens. Când termină, întinse mâna după prosop, dar nu descoperi decât metal rece. Murmură o înjurătură și deschise ușa.

— Bănuiesc că-ți aparține? întrebă o voce de femeie.

Un braț bronzat se strecură prin ușa întredeschisă, întinzându-i prosopul. Alex îl luă și-l înfășură în jurul taliei, după care pași afară din duș. O tânără atractivă îl aștepta sprijinită de peretele opus, privindu-l cu o expresie amuzată.

Părul șaten îi ajungea până la umeri, ochii albaștri în care se oglindea o provocare ascunsă studiindu-l cu interes.

— Deci tu ești legendarul Alex, comentă pe un ton ușor ironic.

Alex întoarse capul s-o privească, dar nu-i răspunse. Arcui o sprânceană, ducându-și mâinile la prosop.

Femeia îi oferă un zâmbet arogant.

— Fă-ți treaba. Timiditatea nu mă caracterizează.

Alex o privi fix în ochi în timp ce-și scoase prosopul, apoi îi întoarse spatele.

— Mă bucur să te cunosc, Alex, continuă ea din spatele lui. Eu sunt Jenka. Jenka Petrovic.

Alex își trase hainele curate pe el, lăsându-și cămașa deschisă. Se așeză pe bancă pentru a se încălța. Jenka pași mai aproape, continuând să-i studieze fiecare mișcare. Alex își ridică privirea la ea.

— Vrei ceva de la mine?

— Nu ne cunoaștem suficient de bine ca să-ți pot spune ce-mi doresc de la tine, îi răspunse ea, păstrând tonul ironic. Ridică din umeri. Am fost transferată aici de curând și mi-am zis că poate n-ar fi rău să-mi cunosc colegii.

Alex își încheie cămașa, apoi își trecu degetele prin părul ud. Își adună echipamentul murdar de pe jos și se ridică de pe bancă, părăsind dușurile fără a-i arunca o singură privire. Jenka se ținu după el pe coridoarele întortocheate. Când ajunseră în dreptul biroului lui Brett, Alex îi aruncă o privire peste umăr. Ea îi oferă un zâmbet larg și se strecură pe lângă el.

Brett își ridică privirea de la ecranul computerului din fața lui.

— Văd că deja ați făcut cunoștință.

— E un fel de-a spune, replică Jenka.

— Jenka tocmai a terminat perioada de antrenament și-a fost transferată la noi. După rezultatele obținute, cred că are potențial. Brett zâmbi în direcția ei, după care-și mută privirea la Alex. Vreau să te ocupi personal de instruirea ei. Te va însoți în toate misiunile pentru a învăța cât mai multe de la tine. Consider-o umbra ta personală.

Alex îi aruncă o privire neutră Jenkăi, care îi oferi încă un

Rezambet stăluitor. ni și cărți

— Măine dimineață la cinci, te aștept în biroul meu. Dacă întârzii un minut, stai la ușă toată ziua, îi spuse pe un ton glacial, după care se întoarse pe călcâie și părăsi biroul lui Brett fără să-l întrebe dacă mai avea ceva de adăugat.

Zâmbetul pieri instantaneu de pe buzele Jenkăi. Brett întinse mâna după ceașca cu ceai de pe colțul biroului, privind-o în timp ce sorbea din lichidul cald.

— Te ții după el toată ziua. Vreau rapoarte zilnice cu tot ce face.

— Adică îi supraveghez toate mișcărilor și-ți raportează doar ție? întrebă Jenka pentru a se asigura că înțelesese bine. Știa cum mergeau lucrurile în Elite, doar nu activase cinci ani ca agent operativ fără să învețe cum stă treaba.

— Exact, confirmă Brett. Îmi raportezi doar mie.

— Am înțeles.

— Ai grijă cu el, nu-i da motive să te suspecteze.

Jenka zâmbi aproape răutăcios.

— Nu-ți face griji. Va fi atât de exasperat de prezența mea săcâitoare, încât nu va avea timp să realizeze că sunt cu mult mai mult decât un recrut cu caș la gură.

Înclină ușor din cap, după care părăsi biroul.

Brett o urmări cu privirea. Jenka urma să aibă o mare surpriză. Nu avea să fie atât de ușor pe cât credea ea să-l păcălească pe Alex. Dar era o experiență bună, plus că-i îngrădea libertatea de mișcare lui Alex. Poate suficient de tare încât să facă o greșeală cât de mică, oferindu-le astfel un indiciu în legătură cu ce se întâmplase cu adevărat în Africa de Sud, atunci când echipa lui fusese trimisă s-o execute pe Alina Marinescu. Brett era convins că Alex îi ascundea ceva și nu-i plăceau deloc misterele pe care nu le putea manipula în voie.

Pentru restul lumii, Alex părea un om de oțel care nu cunoștea frica în timpul misiunilor sau în afara lor. Brett realiza însă că cel mai bun agent operativ Elite nu reușise să-și distrugă complet orice urmă de conștiință. Desigur, în comparație cu

un om normal, Alex era mai mult o fantomă, o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor și așa trebuia să fie ca să poată ucide pe oricine i se ordona. Alex reprezenta un mister pentru oamenii din jurul lui... un fel de cavaler modern. Un înger al morții. Pe cât de misterios și seducător, pe atât de letal. Procesul nemilos de antrenament la care fusese supus îl transformase în asasinul prefect.

Dar Alina îl schimbaseră de când apăruse în viața lui; dacă până atunci Alex se considerase mort din punct de vedere emoțional, ceva se trezise la viață în inima lui din acel moment. Alina devenise motivul principal pentru care începuse să-și dorească din nou viața, chiar cu prețul pierderii controlului absolut pe care-l prețuia atât de mult.

Brett zâmbi trist. Până la urmă, era singurul care înțelegea complexitatea relației dintre cei doi, singurul care înțelegea personalitatea complexă a celui pe care-l considerase timp de mulți ani drept unicul agent capabil să preia frâiele organizației Elite. După ce văzuse atât de multă moarte în jurul lui, Alex nu putea rămâne întreg la minte fără un control strict al emoțiilor. Era felul său d-a se proteja de realitatea în care era nevoit să supraviețuiască. Înaintea apariției Alinei nu existase nimic altceva în afara rolului de agent operativ. Din punctul lui de vedere, moartea n-ar fi reprezentat decât o alegere nedemnă. Așa că decisese să trăiască doar pentru misiunile în care era trimis și pe care le executa la modul superlativ. Nu neapărat din mândrie, ci pentru că era singurul lucru care-i mai rămăsese.

Asta încercase să-i insuflă și Alinei, faptul că un asasin desăvârșit trebuia să devină complet rece, fără să dezvăluie vreodată cine e și ce simte cu adevărat pentru a nu da acces nimănui la orice slăbiciune s-ar fi ascuns pe dinăuntru. Pe de altă parte, era și o formă de onestitate. Un mod excelent de-a controla totul, începând de la emoții, până la nevoi și dorințe personale. Problema era că odată cu apariția Alinei în viața lui Alex începuseră să apară primele fisuri în tot acel control autoimpus. Nu-i păsa de nimeni și de nimic, dar îi păsa de

ea. Poate chiar prea mult pentru binele lui. Asta nu însemna că-i arătase vreodată ce simte cu adevărat. Alex nu se mișca, nu gesticula și nu se exprima ca un om normal. Dimpotrivă. Economia totală de gesturi, cuvinte și mișcări nu erau egalate decât de aura lui letală. Singura poartă prin care-i fusese îngăduit Alinei să patrundă câteodată erau ochii lui verzi-albăstrii, însă doar pentru câteva fracțiuni de secundă, niciodată suficient de mult timp pentru a realiza dacă întrezărise ceva real. Pe de altă parte, Brett știa că, în ciuda expresiei impenetrabile, trăirile lui interioare erau extreme.

Inițial, Alex și Alina fuseseră recrutați de către cea mai importantă și secretă divizie a Securității din România, Secțiunea Specială de Operațiuni. Agenții operativi SSO reprezentau elita Poliției Secrete comuniste. Asasinii. Cum Alex activase timp de mulți ani ca agent dublu, lucrând din umbră pentru organizația Elite, fusese nevoit să evadeze atunci când se aflase la un pas de-a fi descoperit. Așa că o recrutase pentru a doua oară pe Alina, de data asta pentru Elite. La ceva timp după, îi murise în brațe după o misiune dezastruoasă în Irak... sau cel puțin așa rămăsese situația timp de șapte ani. De fapt, Brett înscenase totul pentru a-l infiltra sub o nouă identitate adânc în inima Al-Qaeda. Problemele începuseră atunci când Alex reînviase subit în mijlocul unei operațiuni sub acoperire, numai pentru a descoperi că, după aproape șapte ani în care-și căutase moartea într-un mod cât se poate de activ, Alina se îndrăgostise complet și iremediabil de Marius Stephano, un agent special al Brigăzii Antitero din cadrul CIA-ului.

Brett oftă și sorbi din ceaiul deja rece. Își dorea să conducă lumea din umbră și câteodată chiar reușea. Singurul lucru pe care-l prețuia la rândul lui era controlul absolut, de aceea își permitea să se amestece în mod direct în viețile personale ale agenților lui operativi pentru a-i ține sub control. Însă odată cu apariția Alinei, ordinea perfectă a lumii lui fusese aruncată în aer. Alina poseda acel ceva interior care-l irita și-l impresiona în același timp. Într-un fel o respectase, chiar dacă existența ei îl

bulversase la culme. În ciuda faptului că nu-și eradicase complet orice urmă de conștiință, Alina devenise un asasin profesionist de excepție și asta în timp ce sfidase toate regulile impuse.

Alina fusese o rebelă înainte de recrutarea ei ca agent operativ și rămăsese o rebelă și după. Nu se sfiise să se răzvrătească față de regulile cu care Alex încercase s-o modeleze. Brett îi apreciasse rebeliunea, chiar dacă făcuse tot posibilul să i-o suprimă. Până la urmă, realitatea în Elite se afla de cealaltă parte a oglinzii față de societatea normală. Lucruri lipsite de importanță în lumea reală, cum ar fi un gest, o frază, poate chiar un zâmbet, încrederea în cineva puteau deveni greșeli fatale în realitatea de dincolo. Rebeliunea instinctivă a Alinei se manifestase din plin împotriva celor care doriseră s-o plaseze sub control, însă învățase repede regulile jocului și devenise chiar foarte bună în jocul ei aproape zilnic cu moartea. Ba chiar învățase să manipuleze jocurile de culise și pericolele lumii întunecate din care ajunsese să facă parte fără acceptul ei în prealabil. Elite nu o putuse controla. Nimeni nu putuse, nici măcar Alex. Chiar dacă jucase după regulile ce i se impuseseră, nu se adaptase sistemului și nu-și vânduse sufletul, păstrându-și compasiunea, umanitatea și emoțiile. Până la un punct.

După care, ceva se întâmplase. Dintr-un motiv sau altul, Alina manipulasă o situație pentru a se erija într-o trădătoare. Până la urmă, se dovedise că totul nu fusese decât un joc al oglinzilor, însă până să descopere asta, Brett ordonase deja lichidarea ei. Misiunea avusese loc în Africa de Sud și totul păruse real. Alina fusese ucisă, indiferent de părerile de rău ale tuturor celor implicați. Acum, însă, Brett începea să aibă mari îndoieli cu privire la acel final subit. Cu timpul, Alina devenise mult mai sofisticată și controlată în emoțiile pe care le afișa, începând un fel de joc psihologic personal cu Elite și demonstrând nu numai că poate să joace după regulile ei proprii, ci și că poate deveni mai bună decât Brett la propriul său joc. Ceea ce-l neliniștea cel mai tare era vestea că Marius Stephano fusese ucis în timpul unei misiuni și asta cam în aceeași perioadă în care Elite

o vâname pe Alina. Ceea ce era o coincidență cam prea mare pentru gustul lui. Din proprie experiență, știa prea bine că în lumea lor coincidențele nu reprezentau nimic altceva decât o simplă aparență.

Sydney, Australia

Mă scufund în apa fierbinte și-mi sprijin capul de marginea căzii cu un oftat de mulțumire. Închid ochii, acceptând toropeala plăcută. A trecut un an de când Alex mi-a înscenat moartea pentru a mă ajuta să fug din Elite și oricine a spus vreodată că fericirea nu doare, s-a înșelat amarnic. Câteodată îl privesc pe Marius cum se joacă cu fiecele noastre și mi-e greu să cred că totul se întâmplă cu adevărat. Tot aștept ca următorul sunet pe care-l aud să provină de la inima mea care explodează de atâtea fericire. Dacă e să se întâmple ceva rău pe viitor, atunci amintirile anului care a trecut vor străluci în mintea mea precum un tărâm magic într-o mare de umbre întunecate. Viața de familie s-a dovedit a fi o experiență încântătoare pentru toți cei implicați. Pentru fete a fost o perioadă plină de descoperiri. Pentru mine și Marius a avut un iz de déjà vu, ca și cum am trăi într-o fantezie la care am visat toată viața. Câteodată suntem confuzi, copleșiți de sentimente conflictuale, dar delicios de vii.

Nu mi-e ușor să recunosc faptul că mi-e dor de Elite. Mă rog, poate atunci când spun că mi-e dor e o ușoară exagerare și nu mă refer neapărat la sediul Elite. Doar că după ani și ani de luptă fățișă cu răul, o slujbă normală îmi dă sentimentul că-mi pierd timpul fără rost. Mi-e dor de serile petrecute în compania lui Jason, de conversațiile cu tentă filozofică cu Ford. Timpul călătorește pe altă lungime de undă în Elite, iar eu descopăr că sunt bulversată de fluxul ordonat al evenimentelor după care se ghidează lumea din afară. Chiar e o altă lume, una din care mi-am dorit cu ardoare să fac parte. Viața alături de Marius e departe de-a fi plictisitoare, dar am uitat sentimentul acela permanent de pericol pentru simplul fapt că ne iubim și vrem să fim împreună. M-am implicat total în viața mea normală și mi-e

groază să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă într-o zi aș pierde totul. Probabil inima mi-ar sângera încetîșor până când s-ar usca total și-aș muri înaintea următorului pas.

Dar nu vreau să mă gândesc acum la prostiile astea iraționale. În momentul ăsta, vreau să mă agăț de un sentiment luminos. Somnul mă cuprinde încet, dar simt pe piele un curent de aer rece și întredeschid un ochi. Marius stă lângă cadă, cu un pahar de vin roșu în mână. Mă privește cu o intensitate ce-mi aprinde instant scânteia dorinței în pânțele.

— Marius, șoptesc cu un zâmbet în colțul gurii. Nu te-am auzit când ai intrat.

Îmi întinde paharul cu vin și-l beau cu lăcomie, fără să-mi lau ochii de la el în timp ce-și scoate geaca și-o aruncă neglijent într-un colț. Înalt și suplu, dar foarte bine făcut. Părul negru, în care i se ghicesc câteodată reflexe aurii de parcă zeii l-ar fi înmuiat într-o baie de lumină, e dat ca de obicei după urechi și-i atinge umerii. Pomeți înalți, buze pline și bine definite, ochi de un negru strălucitor, conturați de gene dese. Îngerul meu propriu și personal.

— Cum a fost azi la muncă? îl întreb, urmărindu-l cu privirea în timp ce-și scufundă o mână în apa caldă pentru a mă dezmiarda în interiorul coapselor.

Încerc să ignor efectul atingerii fierbinți și ratez cu brio. Privirea lui se fixează în a mea.

— Nu vreau să vorbim acum despre muncă, îmi șoptește.

Mâna îi urcă tot mai sus și mă cutremur atunci când palma lui îmi atinge centrul dorinței. Șoldurile mi se înalță o idee, încurajând contactul. Un oftat îmi scapă printre buze.

— Fetele dorm? mă întreabă cu voce joasă.

— Da, șoptesc, răspunsul semănând mai degrabă cu un suspin.

— Înseamnă că suntem singuri, îmi spune cu un aer enigmatic, de parcă mi-ar destăinui secretul vieții eterne.

Își apleacă capul și-mi atinge buzele cu ale lui. Nu un sărut, mai degrabă o tachinare. Îmi înfig mâna în tricoul negru și-l privesc în ochi.

— Treci în cadă. Acum.

Buzele i se curbează într-o umbră de zâmbet și pășește în cadă fără să se mai sinchisească să-și scoată hainele de pe el. Mă lupt cu cureaua, pe care reușesc s-o scot într-un final și-o arunc în cel mai îneșartat colț, după care trec la nasturele și fermoarul blugilor. Când reușesc, Marius se lasă în genunchi și mă ridică deasupra lui. Gem prelung în momentul în care simt cum mă pătrunde, înfășurându-mi picioarele în jurul lui pentru a-l acapara tot mai adânc. Trupurile ni se unduiesc cu lăcomie fără să ne pese de apa care se revarsă peste marginea căzii. Dar nu e suficient. Avem nevoie de mai mult. De mult mai mult. Marius se ridică cu mine în brațe, atent să rămână adânc îngropat în mine și pășește afară pentru a mă propti de un perete. Mișcările îi devin tot mai ritmice, tot mai puternice. Gemem la unison și deschid ochii pentru a privi imaginea noastră reflectată în oglinda de pe peretele opus. Privirea mi-e încețoșată, dar nu pot să nu fiu fascinată la vederea dansului primordial al trupurilor noastre împreunate. Îmi văd mâinile înfășurate în jurul gâtului lui, acoperite parțial de părul negru și acum umed. Văd aburul ce se ridică din umerii lui puternici și cizelați. Admir felul în care mușchii bine conturați ai feselor se contractă și se relaxează atunci când mă penetrează într-o ritmicitate corelată perfect cu respirațiile noastre întretăiate. Înăuntru și afară, înăuntru și afară... Tot mai repede, tot mai puternic, tot mai insistent, până când mintea mi-e cuprinsă de-o amorțală aurie. Și mă văd pe mine, privind peste umărul lui cu ochi pe jumătate închiși, șuvițe de păr ude lipite de obraji ce parcă mi-au luat foc. Îmi văd pulpele înfășurate în jurul lui, forțându-l tot mai adânc. Ne apropiem cu fiecare secundă de punctul culminant, o simt prin toți porii.

Marius mă penetrează adânc și devastator pentru o ultimă oară, împingându-mă peste marginea abisului. Mușchii i se contractă și rămâne nemișcat, urmându-mă. Îi simt vibrația începutului unui geamăt prin diafragmă și mă las cuprinsă de valurile fierbinți ale extazului. Își lasă capul pe spate, un geamăt prelung evadându-i printre buzele întredeschise. Simt cum oasele mi se lichefiază și pulpele mele își slăbesc strânsoarea. Mă scurg

pe trupul lui și Marius mă întoarce cu fața la oglindă, pășind în spatele meu pentru a-și lipi trupul de al meu. Obraz la obraz, ne privim în oglindă. Două trupuri încă străbătute de valuri de plăcere, două suflete ce aparțin împreună. Două fantome care pretind că există, îmi trece prin minte. Numai că atunci când suntem împreună, mă simt aproape normală.

Privirea lui Marius se fixează în a mea și mă întorc cu fața la el pentru a-l săruta cu lăcomie. Încercăm să ne îndepărtăm cât mai puțin în timp ce-și smulge tricoul ud de pe el. În câteva secunde, dorința ne dă din nou târcoale cu limbi de foc prin toate terminațiile nervoase. Buzele lui îmi coboară pe gât și apoi pe sâni. Tresar, respirând tot mai sacadat.

— Îmi îndeplinești o dorință? îi șoptesc.

— Orice.

Gem atunci când îi simt limba fierbinte pe piele.

— Iubește-mă.

Marius își ridică ochii întunecați la mine și mă întoarce din nou cu fața la oglindă.

— Privește, îmi șoptește la ureche.

Îi simt limba pe ceafă și un fior îmi străbate tot trupul, dar îmi mențin ochii deschiși. Ciudate jocuri... ciudate și periculoase, îmi sună în minte cu ecou. Dorința pentru el îmi inflamează toți porii, circulându-mi prin vene cu iuteala focului. Inspir adânc, luptându-mă cu pleoapele tot mai grele, fermecată și în același timp înfricoșată la vederea senzualității cu care-mi iubește trupul.

Încă de la început, am cedat cu bună știință dependenței de Marius. Odată cu trecerea timpului, a crescut și s-a amplificat, devenind aproape o obsesie pentru amândoi. Iar acum nu mai există limite, nimic nu mai poate controla dorința nimicitoare pe care-o simțim unul pentru celălalt. Și, dintr-o dată, mi-e frică. Prețuiesc momentele și amintirile noastre împreună. Ador sacrificiile pe care le-a făcut pentru mine. Dacă am rămas întreagă la minte în toată perioada asta, e doar datorită sentimentului că iubesc și sunt iubită cu aceeași intensitate.